

כך קראו לה ילדי הגדולים, כאשר באנו לאסדות בסנת 1938. יפה עבדה במאפיה בגשר. באחד הימים נתבקשתי ע"י סדרן העבודה לנסוע לגשר לעבוד עם יפה במאפיה. כאן הכרתיה לראשונה. מאותו יום נשארתי לעבוד במאפיה עם יפה. שנים עבדנו יחד. הידידות הנקטרה בינינו היתה גם מחוץ לשעות העבודה.

כאשר דוד התגייס, במלחמת העולם השנייה, ואני נשארתי בבית עם שני ילדים, באה יפה לעזרתי. הילדים אהבו אותה. היה בה חוס אמתי, אהבה רבה לילדים. הם קראו לה "דודה יפה" וכך נשאר הסם דוד, עד סוף ימיה.

יפה מתחתנת, ליפה נולד בן ואנו נפגשות כאמהות מאושרות, בחדר אחד, בבית התינוקות. ליפה נולד קוטי ואנו שוב יחד בבית אחד, ידידות מתהדקת.

יפה מאושרת, משפחה יפה, שהשמחה במעונה. אך הגורל לא האריך את אסרה לזמן רב. יפה חלתה. שנים רבות נאבקה קשה. מעטים ידעו את סבלה, כלפי חוץ, חמיד החיוך על פניה. כאשר נשאלה לסלומה, "טוב" - הסתדלה מאד לסמור על שלימות הבית.

בשנים האחרונות החמיר מאד מצב בריאותה, אבל יפה לא נסברה בנפסה. קשה להבין איך אדם מסוגל ל- עמוד בסבל רב כזה ולא להסבר. אולי בזכות כח סבלה זכתה להסיא את בניה וזכתה לראותם הורים מאושרים וליהנות מהנכדים החמודים.

עוד זכות עמדה ליפה - הזכות לבלות את יומה האחרון בחיק משפחתה.

יפה, אזכור את שנות הידידות היפות שהיו לנו.